

Lluna eta itzalen munstroa

Duela denbora asko, Lluna izeneko neskato bat bizi zen. Lluna oso ausarta zen egunez, baina gaua iristen zenean, zerbait arraroa sentitzen zuen bularrean, eskuak eta hankak dardararaziz. Beldurra zen. Gauero, Llunak imajinatzen zuen itzal-munstro bat bere ohe azpian edo armairuaren atearen atzean ezkutatuta zegoela.

Gau batean, gurasoek ohean sartu eta argia itzali ondoren, Llunak itzal handi eta ilun bat ikusi zuen bere gelan mugitzen. Beldurtuta, manta buru gainera bota zuen eta begiak ondo itxi zituen. Baina gau hartan, jakin-mina beldurra baino indartsuagoa zen, beraz, itzal hori nondik zetorren begiratzea erabaki zuen.

Poliki ireki zituen begiak eta ikusi zuen itzala poliki-poliki hurbiltzen ari zela. Ahotsean dardara batekin, esan zuen: “Nor zara zu?”

Llunaren harridurarako, ahots leun eta zakar batek erantzun zion itzaletatik: “Itzal Munstroa naiz, baina ez duzu nire beldur izan behar”.

Llunak hotzikara sentitu zuen, baina Munstroaren ahotsa ez zen oso beldurgarria iruditu. “Zergatik ez dut beldur izan behar?” galdetu zuen.

Munstroak hasperen egin zuen. “Itzalak ez direlako txarrak, itzalak besterik ez dira. Ni existitzen naiz ikusten ez nauten beldur naizelako, ez ikusiarena egiteagatik. Jendea nitaz beldurtzen denean, handi eta ilun bihurtzen naiz, baina arretaz begiratu eta nirekin hitz egiten baduzu, txiki eta kaltegabe bihurtzen naiz”.

Llunak Munstroaren hitzetan pentsatu zuen. Konturatu zen, egia esan, beti ikusi zuela ezezagun eta beldurgarri gisa. Baina orain Munstroa berarekin hitz egiten ari zenez, ez zitzaion hain ikaragarria iruditzen. Beldurrari aurre egitea erabaki zuen eta ohe ondoko argi txiki bat piztu zuen.

Argia piztu zenean, Munstroa aldatu egin zen. Itzal handi eta iluna irudi txiki eta kaltegabe batean eraldatu zen. Munstro bat baino untxi baten itzalaren antza handiagoa zuen.

“Begira!” esan zuen Llunak irribarrez. “Ez zara uste nuen bezain beldurgarria. Itzal bat besterik ez zara”.

Itzal Munstroak ere irribarre egin zuen. “Hori da, Lluna. Ez dakizkigun gauzek beldurtu gaitzakete, baina ezagutzen eta ulertzen ditugunean, ez dirudite hain beldurgarri gehiago”.

Harrezkero, gauez Llunak beldurra sentitzen zuen bakoitzean, manta azpian ezkutatu beharrean, argia piztu eta Itzalen Munstroa agurtzen zuen. Lagun egin ziren, eta Llunak ikasi zuen beldurra ez dela txarra, zerbait ulertzen ez dugunean sentitzen dugun emozio bat besterik ez dela. Eta, aurrez aurre begiratzera ausartzen bagara, deskubritu dezakegula beldurtzen gaituena ez dela dirudien bezain txarra.

Eta horrela, Llunak iluntasunaren beldur izateari utzi eta itzalekin bizitzen ikasi zuen, jakinda batzuetan, beldurgarrienak diruditen gauzek argi eta ulermen pixka bat besterik ez dutela behar lagun

bihurtzeko.

Istorioa kontatuta, istorio hau amaitu da.